

construint

SOCIALISMES

en el

SEGLE

XXI

continguts

p.3 moviment estudiantil | p.4 història | p.5 moviment obrer | p.6/7 gènere
p.8 formació | p.9 militància | p.10/11 internacional | p.12 la contraportada

El NO emès en la consulta popular a Veneçuela per sobre de qual-sevol tipus de valoració ens ha de colpejar fort als ciutadans occidentals. Principalment per un motiu: la garantia de la construcció de l'alternativa bolivariana des de la màxima transparència, allunyada de falsos maquinaismes com els que ens intenta vendre la premsa a sou del capital financer. **La República bolivariana de Veneçuela continua caminant cap a un altre tipus de societat, sempre des de la legitimitat de les urnes i de la voluntat popular.** La intensitat del procés veneçolà eixampla horitzons, seguint un projecte que no entén de fronteres i que té com a meta l'alliberament d'Amèrica Llatina de la submissió imperiàlista dels EUA, per l'emancipació real del poble.

Recentment hem estat testimonis de la pèssima actuació del monarca espanyol en la Cimera Iberoamericana celebrada a Santiago de Xile. **Una demostració de supèrbia pròpia del colonialisme europeu encara molt lluny de desaparèixer.** D'això, la CJC-Joventut Comunista en treiem moltes consideracions, però creiem necessari remarcar-ne una: l'Estat espanyol, de la mà de la figura més antidemocràtica avui en actiu com és la monarquia, ha encetat una crisi diplomàtica que troba el seu origen en una relació despòtica cap als països llatinoamericans.

Mentrestant, des de Madrid es treballa a marxes forçades amb un únic horitzó, la propera contesa electoral. La fal·laç imatge de centreesquerra que el PSOE insisteix a abanderar cau pel seu propi pes. Un exemple flagrant el trobem en la política de xecs, la que sembla buscar sortida a problemes estructurals de la societat espanyola i que tant sols serveix per a tancar forats. **És imprescindible reforçar l'alternativa d'esquerres al Congrés dels diputats per fer un canvi de rumb progressista, remarcant les polítiques socials basades en la radicalitat democràtica.** No es pot continuar amb una política de *socavones*.

El desastre de les obres de l'AVE marca un abans i un després en la política espanyola i catalana. Trobant-nos a Madrid amb un PSOE impermeable, sense reconèixer l'error de la seva gestió en mans

de la ministra Magdalena Álvarez, i aquí amb una resposta ciutadana de calaix de sastre. **La manifestació de l'1 de desembre era més que necessària, reivindicant un canvi de model en infraestructures, per solucionar la infinitat de problemes que dia rere dia es troben la gran majoria de treballadors i treballadores en agafar el tren de rodalies.** Però la manifestació va perdre tota mena de criteri, quan els qui eren còmplices i coautors del caos ferroviari signaren el manifest de la Plataforma pel Dret a Decidir (PDD).

Sense que se'ns acusi d'alarmisme, volem subratllar un perill emergent enmig «l'oasi polític català»: el creixement del neo-nacionalisme burgès. Moviment al qual ara mateix, des de diverses entitats de base, es dona corda sense adonar-se'n. La pròpia manifestació en va ser un clar exemple. La CJC-Joventut Comunista hi era, donant suport al manifest, per dues raons bàsiques. La primera, per recolzar els qui pretenien reforçar l'aspecte social, o si més no, igualar-lo al nacional. La segona, **reivindicant l'herència del PSUC en la construcció del catalanisme d'esquerres, d'arrel purament popular, integrador i plural.**

Ens trobem acabant un any ple d'efemèrides: hem celebrat el 25è aniversari del Partit dels i les Comunistes de Catalunya i les seves joventuts, la CJC-Joventut Comunista, hem homenatjat a Ernesto «Che» Guevara en el 40è aniversari del seu assassinat, i recordem el 90è aniversari de la Revolució Socialista d'Octubre. Aquesta última l'hem pres com a fil conductor de part de la nostra activitat durant l'últim trimestre de l'any, articulant una campanya que preten actuar com a motor per a la reflexió i la comprensió dels termes que ens caracteritzen com a marxistes-leninistes, quin ha estat el paper de l'anàlisi de classe al llarg de la història del segle passat, i quin paper ha de jugar en el nostre segle. **Dotant-nos d'eines perquè entre tots i totes prenguem partit en el procés de construcció del socialisme a casa nostra, amb la mà estesa per compartir les experiències dels altres socialismes en el segle XXI.**

Salut i Revolució!

consell de redacció

amb la col·laboració de

aquesta revista no
es fa responsable
necessàriament de
l'opinió dels seus
col·laboradors
i col·laboradores.

albert claret
sergi cobas
daniela maccarrone
lluís monerri
mireia pàez

LA UNIVERSITAT NO PROGRESSA ADEQUADAMENT

[Albert Claret]

Tradicionalment, i en especial des del cada cop més remot maig del 68 –del qual alguns agosarats ja n’han certificat la defunció definitiva–, s’ha tendit a incorporar els i les estudiants, allò que metodològicament anomenem moviment estudiantil, com un element més del conjunt social que heterogeniament compleix les condicions per a esdevenir subjecte revolucionari.

Podem situar l’aparició de l’alumnat com a element contestatari a partir de la instauració del dret a l’accés universal a l’ensenyament, i especialment al superior, que amb millor o menor fortuna es generalitzà al conjunt del continent europeu en el procés de construcció de l’Estat social del benestar posterior al sagnós episodi bèl·lic viscut a la primera meitat del segle XX. La massificació –en el sentit de quelcom que esdevé de masses– dels centres universitaris, ara ja no restringits només a l’entrada de la progènie de les classes benestants, dotà aquestes d’un caràcter menys elitista, més combatiu, en definitiva, més popular.

Així doncs, el procés d’aparició del moviment estudiantil com a sector social que esdevé agent polític de rellevància va íntimament lligat a l’accés dels fills de la classe treballadora i el conjunt de les classes populars a la universitat. Hi ha un vincle evident, per tant, entre la condició econòmica dels qui omplen les aules amb la pròpia constitució dels centres educatius i de la forma de transmetre i generar el coneixement.

Segle XXI. El lent però progressiu camí cap a la construcció de la superpotència europea, dirigit i dictaminat des d’instàncies neoliberals, ha posat el sistema universitari vigent en el punt de mira, amenaçant-ne el caràcter universal i públic que fins ara, malgrat les

greus deficiències estructurals existents, s’havia mantingut.

A Europa no li interessa crear una veritable societat del coneixement, amb una qualificació mitjana de titulats universitaris entre la població. A Europa, la “nostra” Europa, tant li és la formació integral de les persones. A Europa, la seva Europa, li molesta l’existència de pensament crític, de capacitat de qüestionar, crear i transformar l’entorn. Europa vol treballadors competitius, que frenin l’inexorable ascens econòmic asiàtic, que produeixin més i millor, que no tinguin vel·leitats artístiques o polítiques que puguin desplaçar el mercat i el progrés econòmic de la centralitat de la construcció europea.

La darrera i més crua expressió d’aquesta Europa és la mastodòntica reforma dels estudis superiors, que per referències anomenem, metodològicament, el Procés de Bolonya. Una subtil maniobra amb la qual, sota el pretext d’equiparar el nivell i la validesa dels estudis a tot el continent i d’introduir millores en el model pedagògic –d’altra banda denunciats durant dècades per estudiants i professors per haver-se quedat obsolet–, s’escola la concepció neoliberal sobre la universitat, que contempla aquesta com un element al servei de les necessitats del mercat i orientat a la formació de mà d’obra qualificada per a treballar, no per a pensar.

El sistema de partició del títol universitari que incorpora un nou postgrau imprescindible per a l’especialització però de preu desorbitat, la pretensió d’incorporar sistemes de seguiment i d’avaluació continuada sense incrementar el pressupost destinat a infraestructures i professorat, l’absolut obscurantisme amb què s’han pres les decisions que estan afectant de forma històrica la universitat i la nul·la participació dels agents implicats en la reforma, la voluntat de restringir el contingut teòric de les carreres i potenciar-ne el preeminent pràctic i pre-laboral, la perpetuació d’una política de beques irrisòria...

Aquestes són només algunes de les característiques que han causat el rebuig del moviment estudiantil, i també de cada cop més sectors del personal docent. Bolonya, allò que anomenem Bolonya, és la traslació a la universitat més contundent de la pretensió d’acabar amb les prestacions socials i els sistemes de redistribució de la riquesa que s’aconsegueixen només després d’un segle de lluita. És de sentit comú, però també de radical anàlisi de classe que, com deia la pancarta de la manifestació del 15 de novembre que convocava la PMDUP (Plataforma Mobilitzadora en Defensa de la Universitat Pública) i que aplegà més de 10.000 estudiants, *la universitat pública no progressa adequadament*.

Caldrà, doncs, que la construïm nosaltres.

MAIG DEL 68 (ELS SEUS INICIS)

[Noelia Vázquez]

Aviat farà quaranta anys d’aquell Maig francès on es va fer palès el poder del moviment estudiantil sustentat en la mobilització, la crítica i la lluita per la transformació de la societat capitalista. La fi de la Segona Guerra Mundial va comportar un desenvolupament fruit de la vinculació entre Europa i els EUA i l’enfortiment econòmic mundial, això generà una confiança en el creixement sense límits de les forces de producció del sistema capitalista; però ràpidament es van posar de manifest les seves inevitables crisis. Les agressions dels EUA al poble vietnamita o l’alienació de l’educació manifestada en la frenada d’accés universitari als sectors populars, o en la potenciació de la formació tècnica, més rendible per al desenvolupament capitalista que la formació humanística-social, en són clars exemples.

El moviment estudiantil francès va conformar-se, inicialment, per estudiants organitzats en diferents joventuts d’esquerres revolucionàries. Aquestes mantenien un discurs clar envers les idees de lluita obrera contra de denúncia a les tendències socialdemòcrates i d’internacionalisme basat en la solidaritat amb

els pobles que lluitaven contra l’imperialisme. Però poc temps després, diferents estudiants no organitzats es van adherir a aquesta lluita, i és llavors quan van dur a terme manifestacions contra les agressions imperialistes al Vietnam, en què van ser detinguts diferents

estudiants, la qual cosa va fer emergir un seguit d’actes de vagues i tancaments, en un principi a la facultat de Nanterre i posteriorment a altres facultats. En totes elles es portaven a terme debats polítics anticapitalistes i antiimperialistes i la por a l’autoritat era cada cop més minsa entre els estudiants.

Però no només la universitat i les seves jerarquies van entrar en crisi, sinó que aquest qüestionament va ser traslladat a l’estructura familiar, a les relacions de gènere i a la societat en general. Es posaren en dubte la política, la religió i tots els valors que fins al moment havien legitimitzat el sistema capitalista francès.

Aquelles lluites van ser començades pels estudiants i les estudiantes però van ser defensades i adoptades per les treballadores i els treballadors d’arreu del territori francès. Tots i totes lluitaven per acabar amb aquella realitat perquè veien un altre món més just era possible.

Sous les pavés, la plage

FENT MEMÒRIA, VENCEREM!

[Aitor Moreno]

De la llei de la memòria històrica se n'ha parlat molt, se n'han dit moltes coses, algunes veritats i moltes mentides. S'ha dit que és una llei "justa" (mentida), que és una llei per avançar (mitja veritat) i que és una llei que cal millorar (veritat).

Per entendre la llei, cal parlar primer de quins són els seus antecedents. Podríem parlar de dos antecedents clars d'aquesta voluntat memorialística: la primera i més recent és el projecte no de llei que va redactar el PSOE, un projecte realment vergonyós que posava a la mateixa alçada els botxins i les víctimes, que no anul·lava els judicis i que no comptava

per a res amb les entitats que treballàvem la memòria històrica. Tots vàrem posar el crit al cel, i llavors moltes persones letàrgiques fins aquest moment es van començar a moure juntament amb els qui ja treballaven el tema. Es van redactar diverses propostes alternatives com la dels partits IU o ERC, i un informe de part de les entitats memorialistes de tot l'estat anomenat "Informe Nizcor". Així, es donava el tret de sortida a la cursa per aconseguir la llei actual.

Si llegim aquestes propostes i les comparem amb l'actual llei, trobarem que falten moltes coses i que realment es queda curta, però realment cal entendre la correlació de forces amb què ens trobem. Tenim una dreta cavernícola, ocupant la meitat del parlament, un centre ocupant gran part del sector progressista i una esquerra feble intentant fer feina. Podríem esperar més? Sí, és clar que sí, però tinguem en compte que aquesta llei ja arriba amb 30 anys de retard i que ha de servir perquè la nostra història viva vegi recompensats els seus esforços per aconseguir una societat més justa.

Aquesta llei podria ser anomenada com una llei "de llet", de mala llet, però llet al cap i a la fi, que tard o d'hora haurà de caure per deixar pas a una de millor, una llei més resistent que aguantí tota la vida.

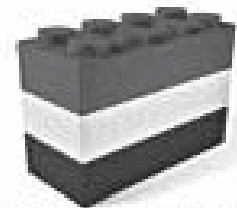
L'altre precedent a què em referia, no tenia format de llei ni ha estat votat per cap parlament, sinó signat per partits i persones físiques amb voluntat d'amagar les veritats de la història. Estic parlant dels pactes de silenci que han deixat un país ple d'herois oblidats que es deixaven la pell per aconseguir una llibertat que encara avui no gaudim, ja que els mateixos que van assassinar els seus camarades segueixen avui al carrer donant mort als nostres companys i companyes

(Carlos, nosotr@s no olvidamos), i els mateixos que van signar penes de mort continuen signant documents oficials arreu de l'Estat.

Cal, doncs, prendre consciència d'allò que està succeint arreu de l'estat, i analitzar-ho i combatre-ho. La memòria històrica no serveix només per condemnar el passat i fer justícia als oblidats, si no per lluitar contra el feixisme, el d'ahir, el d'avui i tots els que vinguin. Aquesta és una llei insuficient, però també és un punt de partida, una situació que els nostres avis i àvies no van tenir. Aprofitem doncs la lleugera ajuda per agafar embranzida i plantar-nos als carrers amb el cap ben alt i el coratge ben armat. Ara és el nostre torn: utilitzem l'exemple dels i les lluitadores republicans que durant tants anys van deixar-se la pell als carrers i continuem la seva feina.

Anul·lem els judicis franquistes, treiem les plaques feixistes dels nostres edificis i expulsem d'un cop els feixistes dels carrers i les institucions. Rendim homenatge a aquest passat i fem justícia, no ens conformem amb aquesta societat ni amb aquesta llei, volem més i millor i no hem de parar fins aconseguir-ho. No oblidem, recuperem la memòria, reescrivim la història.

No passaran mai més!

MEMORIA HISTÒRICA

UNIVERSITAT EN MARXA!

Entrevista al responsable de la Uni en Marxa!

Actualment es potencia un ensenyament acrític i dogmàtic, separant la formació tècnica de la formació humana, amb l'argument fals de la ciència objectiva o de la neutralitat axiològica. Cap ciència pot escapar a consideracions morals o polítiques, i el sol fet d'evitar-les ja suposa una declaració ideològica. Les formes de transmetre els coneixements potencien aquest efecte: les classes magistrals i l'ensenyament vertical no permeten a l'estudiant participar en la recerca del coneixement i l'allunyen de la realitat concreta.

Des de Universitat en Marxa, entenem que la Universitat, suportada econòmicament per la majoria de la societat, ha d'estar també al servei d'aquesta, treballant per tal de resoldre els nostres problemes, i no els d'una minoria dominant:

Per una banda, cal potenciar un ensenyament integral (científic, racional, i humanístic) i amb capacitat crítica. I per altra banda, cal connectar aquest ensenyament amb la realitat que viu el país, connectant-lo amb les demandes i els problemes de la majoria social, posant a l'estudiant en relació al seu context social.

Si comparteixes aquestes idees posa't en contacte amb nosaltres a:

universitat@universitatenmarxa.org

Quan neix Universitat en Marxa?

El projecte d'Universitat en Marxa!(UeM) sorgeix a finals dels '90 d'un grup d'estudiants de la Joventut Comunista que volien editar una revista de pensament crític a la universitat. UeM! neix doncs com una revista tot i que també organitzaven unes jornades d'estiu (2001-2003) amb l'objectiu de reconciliar l'elaboració acadèmica amb el món ciutadà, social i professional i establir un espai de reflexió transversal de la gent progressista en la seva pluralitat. Aquestes jornades d'estiu són tant per objectius, com per les persones que hi participen, l'embrió de la Universitat Progressista d'Estiu de Catalunya (UPEC), Els i les nostres companyes van realitzar una molt bona feina.

Moviment obrer

VII ESCOLA DE FORMACIÓ ANGEL ROZAS

Un pont entre el passat i el present pel foment del sindicalisme juvenil

[Mireia Mora]

Els dies 23, 24 i 25 de novembre va tenir lloc a Vallgorguina la VII Escola de Joves Sindicalistes Àngel Rozas, d'Acció Jove – Joves de CCOO.

En aquesta setena edició l'Escola duia per títol Per què sóc de Comissions Obreres? i pretenia donar eines i elements per a les persones joves que s'han incorporat recentment a la tasca sindical, ja siguin simplement afiliats i afiliades, o bé companys i companyes que hagin adquirit responsabilitats en el darrer procés d'eleccions sindicals.

Al llarg de tres dies, més de 90 joves treballadors i treballadores vam compartir un passeig pel passat, present i futur del sindicalisme nacional i de classe.

La retrospectiva d'en López Bulla ens va permetre aprofundir el nostre coneixement sobre la fundació de les Comissions Obreres i sobre les dificultats amb què es van trobar els homes i les dones que les van impulsar.

La radiografia de l'escena actual la van realitzar, entre d'altres, en Joan Coscubiela, Secretari General de la CONC, i també per

altres companys com en Miguel Peláez, Secretari General de Construcció i Fusta o n'Aurora Huerga, Secretària General del Baix Llobregat. Els tres ens van situar sobre la taula elements que demanen una resolució immediata.

Tots apuntaven la necessitat imperant i amb un cert grau d'urgència de repensar noves formes d'organització i de fer sindicalisme. El sistema productiu ha canviat: han aparegut les subcontractacions a les empreses i l'externalització de serveis. Per tant, com a moviment de treballadors i de treballadores, hem de ser capaços de generar noves solucions a les problemàtiques que ens dibuixa el sistema neoliberal.

Aquest debat ja present de per sí, per la seva transcendència, serà probablement un dels eixos de discussió que ens trobarem durant els propers mesos que precediran el IX Congrés de la CONC, que tindrà lloc el proper any 2008. Caldrà usar tota la nostra creativitat i tota la nostra força per a frenar aquestes ofensives i millorar dia a dia les condicions de vida dels i les treballadores catalanes.

Les perspectives de futur no eren ni més ni menys que cada un dels i les joves treballadores que es trobaven a Vallgorguina formant-se, aprenent dinàmiques de treball, coneixent millor les tècniques de negociació col·lectiva, escoltant les experiències d'empreses com "la Caixa" on el 50% de la plantilla de la xarxa d'oficines a Catalunya és afiliada a Comissions Obreres.

Podríem dir que l'Escola de Joves Sindicalistes Àngel Rozas s'ha constituït com l'espai de formació per excel·lència per als i les joves de CCOO de Catalunya.

Així ho demostren les percepcions dels assistents, especialment d'aquelles que participàvem per primera vegada d'aquest espai: el nivell de compromís, formació i identificació amb el projecte va creixent a mesura que escoltes les experiències directes en centres de treball diferent al propi.

Les realitats són moltes i molt diverses, sobretot a CCOO, primera organització social del país. L'objectiu, però, és únic: millorar les condicions de treball dels treballadors i les treballadores.

[Redacció]

Per què et vas interessar per Universitat en Marxa?

El meu primer contacte amb l'Uni en Marxa va ser al juliol de 2002 just després de fer la Selectivitat. De fet, la primera «classe» a la que vaig assistir a la Universitat va ser precisament una conferència de Vicenç Navarro (que després va ser rector de la UPEC) sobre l'estat del benestar a Espanya organitzada per UeM. Vaig entrar a l'aula una mica decebut perquè no hi havia cap falç i martell a l'entrada però al sortir vaig córrer a comprar-me el llibre «Bienestar insuficiente, democràcia incompleta». No vull desmerèixer el llibre de Navarro (que encara avui recomano), però amb el temps me n'he adonat que la lliçó més gran no me la va donar en Navarro sinó els i les companys de l'UeM: ser comunista és una actitud i no una estètica.

Com va continuar l'UeM?

Al 2004 alguns companys i companyes de la Joventut Comunista de Campus Diagonal, vam organitzar un parell de sessions sobre Ciència i Ètica (amb Jorge Wagensberg i Norbert Bilbeny) i al 2005 vam realitzar un seminari al voltant de Ciència i Societat. Vam apostar per recuperar el nom d'Universitat en Marxa, amb l'objectiu de poder sumar a més estudiants al projecte. Les activitats van ser un èxit però els i les estudiants es van limitar a assistir-hi. D'aquí en vam treure una altra lliçó: s'ha de fer participar al màxim de persones en l'elaboració de les activitats, per molt que sigui més lent. Si es tira pel dret, es va més ràpid però al cap d'un any potser no en queda res.

Quines perspectives teniu?

Amb les dues lliçons ben apreses hem sabut canviar el xip. Universitat en Marxa és un projecte obert a tots els i les estudiants, siguin o no siguin comunistes, i s'organitza en àrees de coneixement que són les encarregades de fer tota la feina. En aquest moment estem organitzant seminaris de: geologia, ciències pures i enginyeries, societat de la informació, humanitats, música, ciències Socials, història de l'art, periodisme i psicologia. I a curt plaç voldríem impulsar nuclis a arquitectura, dret, filosofia, sense oblidar la resta de coneixements! Hi ha motius per a ser optimistes, doncs en dos mesos hem passat de zero a més de 30 persones treballant-hi.

Salut i en marxa!

A la vida de la Margarida Abril van haver dues constants que la van empènyer fins a fer-la esdevenir un mite sense perdre ni un punt d'humanitat: la seva precoc i continuada lluita per un món millor, per un món socialista, i el seu amor per Catalunya.

MARGARIDA ABRIL

Una dona, un col·lectiu

[Míriam Barrio]

Són molts els que van conèixer a la Margarida, i gairebé tots i totes tenen un punt en comú: tot i ser temps d'extrema duresa, tot i estar en guerra, en una dictadura, empresonada, a l'exili, lluny de la seva gent, va ser una gran lluitadora.

La Margarida va ser una dona a la qual li va tocar obrir camí en les lluites sindicals dels anys 20, en la creació de les Joventuts Comunistes i, posteriorment, de les Joventuts Socialistes Unificades de Catalunya (JSUC), a la guerra civil, a la clandestinitat: sempre mirant lluny -a la utopia- sense desarrrelar-se de la seva ciutat, Mataró.

Tenia catorze anys i treballava en una fàbrica tèxtil de Mataró -can Colomer-, va ser en aquell moment quan va començar a defensar els drets de la classe treballadora donant suport a la vaga de can Colomer i fent-se dirigent de la CNT. Només tenia catorze anys però ja començà la seva lluita revolucionària per construir una Catalunya Socialista i Igualitària, aquesta voluntat la va portar el 1936 a la direcció de la JSUC i durant la guerra, al front d'Aragó.

Aquesta voluntat que es va mantenir a l'exili mexicà, fins al seu retorn a Catalunya el 1943

per organitzar els joves en la lluita clandestina, quan una badada significava, en el millor dels casos, llargs anys de presó.

La clandestinitat, li permetia recórrer la terra catalana però no passejar per Mataró, on era «massa» coneguda. Quan la policia era ja molt aprop, novament va venir l'exili, aquest cop a França. La seva feina la va portar a la direcció del PSUC, i va repartir els seus dies i els seus anys entre la lluita pels drets de les dones i la

solidaritat amb els qui treballaven a Catalunya contra la dictadura, entre els quals hi havia el seu marit, en Josep Serradell «Román».

Finalment, el 1976, va tornar a la seva terra i es va instal·lar a Mataró, netejant una antiga ferida d'enyorança. Fidel al seu ideari, va ser fundadora, el 1983, del Partit dels Comunistes de Catalunya, del Comitè Central del qual va formar part fins a la seva mort que, com no podia ser d'altra manera, es va produir a Mataró el 13 d'agost de 2003.

La Margarida Abril pertany a la generació de persones, però sobretot de dones que van viure la República, que van lluitar per un ideal i que, per un temps, el van veure fet realitat. Aquest fet és el que segurament li va donar la força per viure, per lluitar en la clandestinitat, posant moltes vegades la seva vida en perill.

És per això que el col·lectiu de gènere de la Joventut Comunista hem decidit fer-li un petit homenatge a aquesta dona entregada i lluitadora i posar el seu nom al nostre col·lectiu, Col·lectiu Margarida Abril, assumint la responsabilitat de no oblidar el seu llegat i de continuar el projecte en comú.

«La Margarida va seguir lluitant fins al final, amb la mateixa força sempre, tot i que en ella s'englobaven les quatre característiques més difícils de suportar en aquells anys: ser dona, jove, treballadora i combativa.»

Mercè Civit

Companya del Partit dels i les Comunistes de Catalunya (PCC) i diputada al parlament català per ICV-EUiA

«Margarida Abril fou una dirigent de la JSUC estimada i respectada perquè irradiava franquesa i gaudia de l'autoritat moral imprescindible per fer-se respectar i estimar.»

Teresa Pàmies

Espectora, dirigent de les JSUC i una de les fundadores de la Aliança Nacional de la Dona Jove, al 1937

«Era de la nissaga de dones que la història va obligar a ésser avantguarda, referents de lluita i sacrifici, i el seu compromís militant es manifestava de manera absolutament natural, coherent, quasi genètica. Tanmateix, a sota, molt al fons, s'amagava una persona entranyable, delicada en extrem, sensible fins a l'exquisidesa, gairebé fràgil, coqueta i delicada. Res a veure amb la dirigent exemple de fermesa i determinació.»

Antoni Barbarà

Metge, company del Partit dels Comunistes de Catalunya (PCC), responsable d'Internacional d'EUiA, membre de l'executiva del Partit de l'Esquerra Europea i columnista de *L'Avant*

Col·lectiu Margarida Abril

revolució

Des de fa temps, la joventut està creixent i érem moltes les que teníem la necessitat de reviure el col·lectiu Gioconda Belli, en el que treballar i lluitar contra el masclisme, el patriarcat i les inclemències que dia rere dia les dones hem de patir, pel simple fet d'haver nascut dones. Però potser pel canvi de dinàmiques, pel pas del temps, perquè molt poques havien militat al col·lectiu Gioconda Belli, vam decidir refundar el grup de gènere donant-li un nou nom, i quin millor nom que el de la Margarida Abril per un col·lectiu lluitador, revolucionari, comunista, feminista, engrescador, treballador i combatiu.

El col·lectiu Margarida Abril va sorgir, com hem dit abans, de la necessitat de crear un marc de treball i discussió d'homes i dones dins de la CJC-Joventut Comunista sobre els sexismes, sobre gènere.

El patriarcat és una forma d'organització social que s'alimenta del capitalisme i aquest, al mateix temps, s'alimenta del patriarcat. Així, quan parlem de capitalisme no ens podem limitar a parlar de classes socials, sinó que cal fer un anàlisi més profund reivindicant la igualtat entre dones i homes. Aquest tipus d'estructura dóna la màxima importància social, econòmica i política a un model fortament arrelat dins l'imaginari social, l'home adult.

El patriarcat ens condiciona tant als homes com a les dones en la manera de

pensar, de relacionar-nos amb les altres persones, d'actuar, de treballar, etc, produint una discriminació continuada cap a les dones i prohibint als homes expressar qualsevol cosa que no sigui pròpia d'allò que els ha marcat la societat. Ens condiciona en tots els àmbits de la nostra vida, tant pública (a la feina, amb els amics i amigues, etc...) com privada (a casa, amb la nostra parella, etc...). El patriarcat produeix persones infelices plenes de complexos, de dubtes, de

patiment, oprimides, violentes, conformistes, maltractades i un llarg etcètera.

Com a dones comunistes que lluitem en el moviment feminista i vers la violència de gènere creiem en un altre tipus d'organització social. Dones i homes hem de tenir la llibertat de poder decidir sobre les nostres vides sense que els estereotips sexistes ens obliguin a prendre posicions que van en contra de les nostres expectatives i desitjos.

En la lluita contra el patriarcat les dones hem de prendre la iniciativa, ja que som les més perjudicades en un primer moment, però també fer que els homes lluitin amb nosaltres i s'adonin que ells també estan patint dia a dia el patriarcat. Per això, a la Joventut Comunista tenim un espai propi de lluita, reflexió, formació, etc.. el col·lectiu Margarida Abril. Per nosaltres la lluita quotidiana és imprescindible; responent a aquelles actituds que ens discriminen en l'àmbit laboral, a casa nostra, al centre educatiu, al carrer... ja sigui mitjançant paraules, gestos, bromes de mal gust, assetjaments i un llarg etcètera. Però també veiem la importància d'organitzar-nos conjuntament (totes les dones, i sobretot amb l'ajuda i el recolzament de tots els homes) per fer front al masclisme de totes les maneres possibles: amb xerrades, participant a plataformes, amb les mobilitzacions i tot allò que la nostra imaginació i les nostres mans puguin fer possible.

TRENOEM EL SILENCI!

[Uxia González]

El passat 23 i 24 de novembre va tenir lloc el III fòrum contra les violències de gènere. Amb la intenció de fer entendre que acabar amb la violència és un repte social de totes i tots, el centre Francesca Bonnemaison va esdevenir un espai de reflexió crítica adreçat a tota la ciutadania.

Sota el lema 'prou agressions' la plataforma unitària contra les violències de gènere va mostrar la seva posició ferma sempre a favor de les víctimes, exigint una tolerància zero als maltractaments. A més, també va voler mostrar-nos com la cultura patriarcal fa que es perpetuin aquestes relacions de desigualtat i de discriminació vers les dones. Durant aquests dos dies, es van realitzar un

seguir d'activitats on les diferents associacions, professores i professors, jovent, mares i pares van participar activament.

Els tallers dirigits a joves i adolescents, van tractar les relacions de parella en aquestes edats; preguntant-se què és violència, analitzant diferents canals de transmissió de valors socials, observant els estereotips de gènere i els tòpics referents a l'amor i reflexionant al voltant de les relacions que s'estableixen entre noies i nois quan surten de marxa.

Els homes també van dir la seva en un taller dedicat només per a ells. Es reflexionà al voltant de l'agressivitat, i com aquesta no s'ha de reprimir sinó canalitzar perquè no es converteixi en violència.

Un dels temes presents, entre la resta de tallers, debats, taules rodones, paròdies i teatre fòrum, va ser la relació que s'estableix entre cultura, gènere i violència. La cultura ha condicionat el gènere establint unes creences sobre quin ha de ser el comportament sexual de les persones. De la mateixa manera, ha establert un llindar que

determina fins a quin punt existeix o no violència. Amb això, l'home ha anat canviant i adaptant-se a les noves situacions utilitzant la violència per perpetuar la seva superioritat i la dona ha acceptat aquesta posició de forma gairebé inconscient.

Valorant la idea de dona submissa i entregada i d'home fort i autosuficient s'arriba a la conclusió de que cal una "deconstrucció creativa". És a dir, sha de trencar amb les actuals idees de masculinitat i feminitat creades pel patriarcat i construir-ne de noves desenvolupades en un marc de total igualtat entre humans. El primer pas per aconseguir-ho és ser-ne conscient. Cal superar les contradiccions internes i fer un treball conjunt. Perquè la destrucció de la societat patriarcal és cosa de totes i tots ja que ens ha negat la llibertat tant a homes com a dones.

La plataforma unitària contra les violències de gènere aglutina a totes aquelles persones que, des de diferents sensibilitats, volen lluitar contra aquesta desigualtat. El fòrum, va permetre posar de manifest la vigència del treball que diferents col·lectius i associacions fan dia rere dia, així com mostrar la necessitat de continuar enfortint aquest treball diari.

LA COMUNA DE PARIS

El primer assalt al poder de la classe obrera

[D.M.M.]
Col·lectiu Lenin-Gramsci

El 1870, esclata la guerra franco-prussiana. L'exèrcit francès sofreix greus derrotes, i no és capaç d'aturar les ofensives de les tropes de Bismarck que arriben a cercar París i se signa el tractat de pau de Frankfurt, que marca les concessions de França a Prússia, com l'ocupació d'Alsàcia, parts de Lorena i París i grans quantitats econòmiques.

El proletariat parisenc, armat i organitzat a la Guàrdia Nacional, és considerat per la burgesia francesa (govern de Thiers) com a un enemic més perillós que les tropes prussianes, i envia les tropes per desarmar la Guàrdia Nacional (moltes de les armes de la milícia, havien estat pagades pel propi proletariat en lluita contra els prussians).

Aquest fet (18 de març de 1871) provoca la rebel·lió dels i les treballadores de la capital, que derroten les tropes de l'exèrcit burgès francès. El Comitè Central de la Guàrdia Nacional proclama la Comuna. Marx va qualificar aquests obrers i obreres com "valents fins a la bogeria" i disposats "a prendre el cel per assalt". Es van convocar eleccions i s'iniciaren reformes com: igualar el sou dels funcionaris i obrers, eliminació del treball nocturn i infantil, abolició de la guillotina, separació Església-Estat, pensions a vídues i fills de la Guàrdia Nacional, abolició dels interessos dels deutes, el dret a la presa

de fàbriques de la classe obrera, acabar amb símbols xovinistes i que incitaven a l'odi entre pobles, eliminació de l'exèrcit per la milícia popular... Les obreres van ésser essencials en totes les lluites, i van deixar molt clar que sense la participació entusiasta d'aquestes, cap lluita de la classe treballadora mai no serà capaç de derrotar l'enemic de classe.

Però després de la victòria davant l'exèrcit francès, la classe obrera no va marxar contra el govern instal·lat a Versalles, i va deixar la iniciativa a la classe capitalista, que amb el recolzament de Bismarck va formar un gran exèrcit per arrasar el París en què onejava la bandera roja. A finals de maig les posicions obreres que encara resistien (Belleville i Ménilmontant) van ser superades per les tropes burgeses, iniciant-se així la repressió contra els i les treballadores. Prop de 30.000 fills i filles del poble francès van ser executats després de la Comuna, sumant així més de 100.000 víctimes des de març fins maig. Els burgesos van celebrar aquest fet, i proclamaren "Ja s'ha acabat el socialisme!". D'aquesta lluita, sorgí La Internacional, que fou un salt qualitatiu per al proletariat mundial.

Encara avui, els revolucionaris del món miren aquesta epopeia amb admiració.

Dedicat a l'Alba

El reconeixement i la consolidació de la República com l'única forma de govern compatible amb els drets del poble i amb el lliure i constant desenvolupament de la societat.

L'autonomia absoluta de la Comuna, que ha de ser vàlida per a totes les localitats de França i que garanteixi a cada municipi la inviolabilitat dels seus drets, així com a tots el poble francès el ple exercici de les seves facultats i capacitats com éssers humans, ciutadans i treballadors.

L'autonomia de la Comuna no tindrà més límits que el dret d'autonomia igual per a totes les comunes adherides al pacte, l'aliança dels qual garantirà la Unitat francesa.

Declaració de la Comuna de París al Poble Francès

19 d'abril de 1871

El Partido somos nosotros

¿Quién es entonces el Partido?
¿ Vive entre cuatro paredes?
¿ Está prisionero en las cárceles?
¿ Escucha en el auricular de los teléfonos?
¿ Son sus pensamientos secretos sus conclusiones desconocidas?

¿Quién es entonces el Partido?
El partido somos nosotros,
Tú, yo, y nosotros, nosotros todos.

Se viste con tu ropa
Y piensa en tu cabeza.
Donde nosotros estemos,
allí estará el Partido,
donde se le ataca allí combate.

Muéstranos el camino que debemos seguir
y nosotros lo seguiremos contigo.
Pero no sigas sin nosotros el camino.
Sin nosotros ese camino es el peor.
No te separes de nosotros.
Podemos equivocarnos y tú tener razón,

luego, no te alejes de nosotros.

Nadie lo niega,
vale más el camino corto que el largo,
pero si uno de nosotros lo conoce
y no lo puede demostrar
¿de qué nos sirve su sabiduría?
Sé sabio, pero sé sabio con nosotros.
No te alejes jamás de nosotros.

Bertold Brecht

Militància

BARCELONA -EST, AVANÇANT!

[Noelia Vázquez]

M'agradaria començar l'article citant un fragment d'un text que el nostre camarada Lenin va pronunciar:

"És tasca de la Unió de Joventuts Comunistes organitzar al seu poble o barri l'ajuda en una obra, com per exemple- prenc un petit exemple- assegurar la neteja o la distribució de vivers, ¿Com es tracten aquestes coses a la societat Capitalista? Cadascú treballa per si mateix i ningú no s'ocupa dels ancians o malalts, ni de totes les feines de la casa que recauen sobre una dona, que per això, es troba esclavitzada i oprimida. ¿Qui té el deure de lluitar contra això? La Unió de Joventuts Comunistes, que ha de dir: nosaltres transformarem això, organitzarem destacaments de joves que ajudaran a la neteja i distribució dels vivers, recorrent sistemàticament les cases, que actuaran organitzant-se en bé de tota la societat, repartint acertadament les forces i demostrant que el treball ha de ser un treball organitzat.(...) La Unió de Joventuts Comunistes ha d'organitzar la seva instrucció de manera que cada dia a cada poble o ciutat, la joventut compleixi pràcticament una tasca de treball col·lectiu, per minúscul i simple que sigui".

D'aquesta idea, i salvant les diferències entre la societat Russa de 1920 amb una República socialista instaurada, i la nostra societat capitalista de principis del s.XXI, sorgeix la importància de la organització dels joves comunistes, participant allà on passem les hores del nostre dia; universitat, feina, escola, casal... i sens dubte allà on vivim. Ser comunista no només vol dir llegir llibres i pamflets marxistes i discutir sobre ells en un grup reduït i concret. Ser comunista vol dir conèixer la realitat on visc, estudio, treball i gaudeixo per intentar transformar-la i aconseguir que altres s'engresquin a transformar-la amb mi.

Per tot això i perquè la Barcelona-Est, formada actualment pels districtes de Sant Martí, Sant Andreu, Nou Barris i Horta i les poblacions de Sant Adrià i Badalona, sempre ha estat una de les zones on més gent obrera i lluitadora ha residit, ha sorgit el col·lectiu BCN-Est de CJC-Joventut Comunista.

Som molt nous, vam començar pocs però amb el pas del temps hem anat creixent. Les nostres prioritats actuals són la lluita per la igualtat de gènere, la defensa d'un habitatge digne, la recuperació de la memòria històrica,

la solidaritat amb els pobles i la lluita perquè puguem gaudir del nostre lleure en espais públics, gratuïts i de qualitat. Som conscients de que tota aquesta lluita no la podem, ni volem, fer sols, per això treballem amb diferents grups dels barri, i els diferents col·lectius de CJC.

Per totes aquestes raons els joves comunistes del col·lectiu BCN-Est lluitem i continuarem lluitant, qüestionant, creant, transformant i buscant joves per construir un altre Món!

HOMENATGE AL CHE

«Homenatge a un home que no pertany a aquest temps, pertany a temps futurs»

[Sergi Cobas]

Durant el 12 al 17 de novembre es va celebrar la setmana d'homenatge a Ernesto "Che" Guevara, organitzada per la Comissió d'Homenatge al Che. Aquest text pretén ser una valoració sobre l'experiència viscuda durant aquests mesos.

En primer lloc, i per que tots ens ubiquem m'agradaria explicar d'on surt la idea de formar aquesta comissió: La Comissió d'Homenatge al Che neix de la iniciativa de les organitzacions joves de Defensem Cuba, amb l'objectiu clar de reivindicar la vigència del pensament del Che, que tants joves defensem en l'actualitat, i donar a conèixer l'abast històric de la figura d'aquest revolucionari, denunciant la demagogia i la criminalització a la que s'ha estat i segueix fent a la persona i pensament del Che.

Des d'un inici la comissió ha apostat per la màxima participació tant d'organitzacions com de persones, amb ganes de treballar

conjuntament per fer un petit homenatge a aquesta persona tant important en la història dels pobles llatinoamericans i del món. Un exemple d'això és la participació a la comissió de tot un seguit d'organitzacions que pertanyen a diferents sectors del jovent català entre les quals trobem associacions estudiantils, organitzacions polítiques i moviments de solidaritat amb Amèrica Llatina, que en aquest cas s'han organitzat amb un objectiu comú. Aquest marc comú ha estat una experiència unitària molt enriquidora tant a nivell personal com a nivell col·lectiu.

Resultat d'aquesta molt bona experiència podem parlar ja, després de la valoració feta a la comissió, de la continuïtat d'aquest projecte, un projecte encara per definir però que no perdrà l'essència que el va fer créixer, idees com la solidaritat, justícia social, internacionalisme a Amèrica Llatina. Els joves tenim moltes coses a dir i fer en matèria de solidaritat internacionalista i és necessari que

treballem plegat per fer que la nostra veu sigui molt més forta i arribi més lluny, i és aquí on la comissió d'homenatge al Che pot jugar un paper molt important, que és el de coordinar-nos i visualitzar-nos com a referent juvenil en matèria de solidaritat internacionalista. Des de la comissió de l'homenatge al Che fem una crida al jovent català, perquè s'animi a participar en aquesta comissió.

Per acabar m'agradaria fer esment d'una frase que Antonio Machado fa en un dels seus poemes:

"...caminante no hay camino, se hace camino al andar..."

LA REACCIÓN ESTUDIANTIL

[Julián Sesé]
Caracas

El moviment estudiantil sorgit a Veneçuela com a oposició al Govern d'Hugo Chávez, va tenir l'origen en les propostes dutes a terme amb motiu de la no renovació de la concessió al canal colpista RCTV, al maig d'enguany. En un primer moment molts ho van veure, fins i tot en el camp revolucionari, com a una figura positiva, capaç de donar-li nous aires a una oposició que s'ha demostrat incompetent per a realitzar una labor constructiva que serveixi al desenvolupament del país. Però aviat aquestes expectatives van caure.

En lloc de mantenir un discurs propi, independent del gastat i desacreditat dels partits polítics, es van convertir en un titella i a les dels mitjans de comunicació. Els seus líders semblen més interessats en "guanyar punts" de cara a la seva futura carrera política que en representar els drets i interessos dels estudiants. Sobre tot si tenim en consideració que el text de la reforma constitucional no ataca aquests interessos, sinó que al contrari, dona marc constitucional a la paritat entre professors i alumnes a l'hora

d'escollir representants en els òrgans de govern, respectant plenament l'autonomia universitària.

El denominat genèricament "moviment estudiantil" se circumscrigué als "fills de papà" de les elitistes universitats privades del país i d'aquelles públiques que continuen essent baluards de l'extinta quarta República, tal i com es va demostrar amb la multitudinària manifestació del dia 21 en què milers i milers d'estudiants es van manifestar a Caracas per recolzar la Reforma.

Del "pacifisme" de les seves protestes en pot donar bon testimoni la meua amiga Mariana, qui el dia 7 de novembre va ser assetjada durant hores, juntament a un grup de companys, a l'Escuela de Trabajo Social de la UBV per estudiants opositors, que van disparar armes de foc contra l'edifici i van intentar calar-hi foc, davant la passivitat de les autoritats universitàries. Els mitjans de comunicació, iclosos els espanyols, tergiversaren les imatges fent-los aparèixer a ells com als violents...

Més informació a:

<http://julius-venezuela.blogspot.com>

VENEZUELA: NO DEJE CAMINO POR COGER LA VEREDA!

[Antoni-Ítalo Moragas]

Si hi ha una persona al món amb la capacitat de transformar les derrotes en victòries aquest és el president Hugo Chavez. No m'estic referint a camuflar els resultats, a seleccionar les dades per tal de sortir com a guanyador, com ens ténen acostumats els i les polítiques de casa nostra. Chavez accepta la derrota i precisament per això, des del mateix dia en què aquesta es produeix comença a treballar en la perspectiva de revertir-la, de construir una nova majoria.

Sempre quedaran gravades les paraules que va dirigir Chávez als seus compatriotes el matí del 5 de febrer, quan va acceptar la derrota de la rebel·lió: "lamentablemente, por ahora, los objetivos que nos planteamos no fueron logrados...El país tiene que enrumbarse hacia

un destino mejor". Chávez va saber transformar una derrota militar en una victòria política, doncs amb aquella compareixença pública es va guanyar el respecte dels i les veneçolanes, acostumades a governants que no assumien les seves responsabilitats. Més endavant va venir el cop d'estat de 2002, el "paro petrolero" o el mateix referèndum revocatori que va organitzar l'oposició. En tots aquests casos la revolució bolivariana en sortí reforçada.

Analitzem doncs la derrota del Referèndum per a la reforma de la constitució. Tal i com va succeir amb el referèndum revocatori de Chavez, és un triomf de la revolució que l'oposició, que fa 5 anys perpetrava un cop d'estat i segregava al president, es fassi seva la Constitució

Bolivariana. És una doble legitimitació, en primer lloc per participar al referèndum i en segon lloc per defensar explícitament la Constitució del 2000 (més coneguda com *la bicha*). El no va guanyar amb el 50,7 dels vots en un referèndum marcat per la poca participació. De fet, l'oposició tansols va poder reunir poc més de doscents mil vots més que els obtinguts per Manuel Rosales, candidat de l'oposició a les presidencials de 2006. L'oposició no avança però el chavisme no es mobilitza: com pot ser que el flamant Partit socialista Unificat de Veneçuela tingui major nombre d'afiliats (més de cinc mil·lions) que partidaris del Sí al referèndum? Que en prenguin nota.

Com a conclusió, hem d'assumir que més enllà del polèmic article sobre la reelecció del president (polemitzat paradoxalment pels qui defensen la monarquia i la reelecció indefinida del president a Espanya), la reforma introduïa mesures efectives contra la corrupció com donar més poder als municipis (poder comunal). Es tracta doncs d'un revés, però com va dir el mateix Chávez: el socialisme és un procés que no es construeix amb decrets. Els referèndums i la participació ciutadana són més enllà d'un principi democràtic, un "input" fonamental per entendre les condicions objectives per tal d'avançar cap al socialisme. Els i les revolucionàries hem d'aprendre dels errors comesos al segle XX i reivindicar la indistriabilitat entre progrés social i participació política. Els nostres companys i companyes veneçolanes són alumnes avantatjades.

Internacional

EL CONFLICTE KURD

[Andrés Mourenza]
Istanbul

El resorgiment de la violència del Partit dels Treballadors del Kurdistan (PKK) i les amenaces de Turquia d'intervenir a l'Iraq contra les seves bases revelen importants canvis al si del conflicte kurd, que han de ser analitzats des de dos punts de vista: l'intern —a Turquia s'hi han produït canvis reals des dels anys noranta en què es reprimia tot el moviment kurd— i extern —en el qual el PKK ha deixat de rebre recolzament per l'antic bloc socialista per a convertir-se en un instrument dels EUA.

Violència a Turquia. Per què ara?

Resulta curiós que les activitats del PKK hagin augmentat tant en el darrer any, ja que després dels 7 anys de relativa pau que seguiren la captura, el 1999, del líder del grup, Abdullah Öcalan, la regió de majoria kurda de Turquia havia viscut un resorgiment turístic i econòmic. Gràcies al procés d'adhesió de Turquia a la Unió Europea, s'havien desenvolupat tímidament alguns drets culturals (cursos privats de kurd i emissions de ràdio i televisió en kurd), el qual ha convertit els kurds en un dels sectors més pro-europeus del país. I el fet més important: després de les passades eleccions de juliol, el Partit de la Societat Democràtica (DTP, nacionalista kurd) va aconseguir 20 diputats al parlament turc i va formar per primer cop un grup parlamentari kurd propi. Llavors, per què rebrota la violència?

La principal raó s'ha de cercar en el mateix PKK. Els petits passos que es produïren en els darrers anys en la qüestió kurda han deslegitimant la lluita armada davant la major part dels kurds i, de fet, a les passades eleccions el partit més votat per aquesta ètnia no va ser el DTP, sinó el Partit de la Justícia i el Desenvolupament (AKP, islamo-liberal), al

govern. L'entrada al parlament del DTP, considerat el braç polític del PKK, havia obert esperances d'una resolució pacífica del conflicte. Amb l'augment dels atemptats del PKK, que el DTP es nega a condemnar, l'exèrcit i l'oposició turca, fortament nacionalista, han incrementat la pressió per a què el DTP sigui il·legalitzat, adduint l'exemple de Batasuna a Espanya. Si s'arribés a il·legalitzar el DTP, com ja va succeir als anys noranta amb els partits que defensaven la causa kurda, l'estat turc tornaria a adquirir una imatge repressora als ulls del kurd i el PKK veuria legitimada la seva lluita armada.

Però l'increment dels atemptats ha tingut una altra conseqüència: reforçar la posició de l'exèrcit. La victòria de l'AKP a les eleccions de juliol i les successives reformes haurien reduït considerablement la capacitat dels generals d'actuar en la política turca. Avui, només 4 mesos després, els militars turcs tornen a estar a primera línia a causa de les activitats del PKK.

El PKK pot pensar que en cas de guerra civil aconseguiria que la zona de majoria kurda

s'escindís per a crear un Kurdistan independent, però això no és només perillosíssim (a Turquia les ètnies estan molt barrejades i existiria un risc seriós de balcanització), sinó que és del tot impossible, ja que els generals turcs no dubtarien a donar un cop d'estat abans que permetre la secessió de qualsevol regió del país. I això seria el pitjor que li pot succeir a Turquia i als kurds.

L'esquerra real a Turquia reclama una vertadera democratització com a mitjà de solució del conflicte kurd, atorgar drets culturals i solucionar els problemes econòmics que pateix el sud-est de Turquia, ahora que exigeix al PKK l'abandonament de les armes.

Iraq: la metamorfosi del PKK

S'acabaren els temps en què el PKK era recolzat per la Unió Soviètica (fins els anys 90) i Síria (fins a mitjan dels 90) contra la Turquia de l'OTAN, o per Grècia i Xipre (fins el 1999) per qüestions regionals. Un cop finalitzada la Guerra Freda, l'interès dels estats de la regió va modificar-se i el PKK va patir els mateixos canvis: abandonà la ideologia marxista i va provar d'acomodar-se al desenvolupament dels esdeveniments al Pròxim Orient.

A partir de la invasió de l'Iraq el 2003, els Estats Units va considerar-lo una arma perfecta per a utilitzar contra el seu altre objectiu a la zona: l'Iran. Aquell mateix any va fundar-se el Partit de la Vida Lliure al Kurdistan (PJAK), la branca del PKK a l'Iran, que advoca per la independència dels kurds d'aquell país i rep recolzament actiu d'Israel i els EUA, segons declaracions recents d'Osman Öcalan, germà del líder del PKK.

Turquia va impedir el 2003 que les tropes dels EUA empressin el seu territori per a atacar l'Iraq tement, tal i com ha succeït, que la invasió provoqués la divisió ètnica del país àrab i el sorgiment al nord d'un Kurdistan iraqià. Fins que la pressió de Turquia sobre la Regió Autònoma del Kurdistan Iraquià s'ha incrementat, els dirigents kurdo-iraquiàns feren la vista grossa a la presència del PKK a les muntanyes frontereres amb Turquia i l'Iran, i Ankara denuncia que les armes "perdudes" per les tropes d'ocupació han anat a parar a mans dels rebels kurds.

Ara Washington es veu en la disjuntiva de recolzar el seu aliat tradicional, Turquia (en la qual el sentiment anti-nordamericà és ja un dels més forts del món), o llurs únics aliats fiables a l'Iraq, els kurds, mentre dubta sobre si seguir armant la branca iraniana del PKK contra els seus enemics de Teheran. Una mostra més de l'errònia política seguida pels EUA a tot el Pròxim Orient.

D'entrada, George W. Bush, es va comprometre davant el primer ministre de Turquia, Recep Tayyip Erdogan, a cedir informació sobre les posicions del PKK a la frontera per a què els turcs realitzessin "bombardejos selectius" i que el conflicte no s'estengui fins l'Iraq. Amb l'arribada del fred, la neu ha començat a caure a la frontera turco-iraquià, fet que podria impedir una operació massiva turca. Beneïda neu que podria refredar els calorosos ànims d'ambdues parts.

La contraportada

CRÒNICA D'ELNA

[Xavi Pérez]

A les 8:00h del matí sortíem puntualment direcció Elna, una petita i preciosa vila prop de Perpinyà, amb les ganes de poder conèixer més de la Maternitat i més d'Elisabeth Eidenbenz, aquesta jove suïssa que va permetre que molts nens i nenes naixessin amb dignitat. Les paraules de l'alcalde de la vila d'Elna, explicant on ens trobàvem, escoltar el relat d'una senyora que va haver de patir el dur camí de l'exili i les condicions de vida en aquells camps de concentració van fer que tots els que estaven allà omplíssim aquell espai d'aplaudiments quant vam conèixer la història de la maternitat i la història de l'Elisabeth.

gràcies a ella tots aquests nens i nenes i les seves mares van poder recobrar la confiança en la humanitat que haurien perdut en un camp de concentració.

La reunió amb els responsables de la Joventut Comunista de França, concretament de la regió de Perpinyà, ens va donar la possibilitat de plantejar l'opció de realitzar els propers Campaments de Memòria Històrica a Elna. La resposta fou molt positiva i els camarades francesos es van mostrar molt interessats en estar en contacte amb nosaltres i que joves comunistes catalans i francesos treballéssim conjuntament amb la possibilitat de fer algun acte junts.

El dissabte 17 de novembre del 2007 uns quants membres de la Comissió de Memòria Històrica de la CJC-Joventut Comunista de Catalunya vam participar en el viatge organitzat per la Fundació Pere Ardiaca a la Maternitat d'Elna (França) per tal de conèixer més sobre aquest lloc que fou la salvació de moltes dones condemnades per l'exili i el feixisme. La visita també va servir per mantenir una reunió amb els responsables de la Joventut Comunista de França de la regió de Perpinyà de cara a una col·laboració en futurs projectes comuns.

Les condicions de les dones tancades en els denominats «camps d'acollida de l'estat francès», autèntics camps de concentració sense cap condició sanitària i on les penúries i les condicions de vida eren inhumanes. Amb aquestes circumstàncies no és d'estranyar que durant el part, el nadó, la mare o tots dos morissin. L'Elisabeth amb un extraordinari gest d'humanitat va organitzar en una residència abandonada del Rosselló el que seria la Maternitat d'Elna. Gràcies a l'Elisabeth, 597 nens i nenes van néixer i no només això sinó que

La Joventut Comunista de Catalunya segueix creixent i això és un important salt de qualitat del qual tots i totes ens hem de sentir orgullosos. Des de la Comissió de Memòria Històrica estem molt satisfets i estem segurs que els propers campaments seran tot un èxit i ens donaran la possibilitat d'aprendre molt més sobre la Maternitat d'Elna, sobre les penúries de l'exili així com de treballar al costat de camarades francesos.

refugiats) en una llar de maternitat.

Al principi es va mantenir la maternitat gràcies a donacions voluntàries que arribaven d'Europa, però després del començament de la Segona Guerra Mundial, els fons van disminuir i van començar a arribar refugiats de França i la resta d'Europa. Principalment eren dones jueves que fugien de l'ocupació nazi. Per això, la maternitat es va veure obligada a haver d'associar la maternitat amb la Creu Roja, i acatar la política d'aquesta sobre neutralitat. Això li impedia a la maternitat acollir refugiats

Elisabeth Eidenbenz (1912) és una infermera d'origen suís que viu retirada a Viena. En 1937 va viatjar a Madrid com a voluntària per a ajudar a mares i nens durant la guerra civil espanyola. Després de la caiguda de la Segona República Espanyola, els exiliats es van haver de refugiar en els camps francesos, en els quals molts d'ells van morir per desnutrició, malalties i altres tipus de misèries. A causa de això qualsevol dona embarassada estava condemnada a perdre al seu fill, o pitjor, morir ella en el part. Per això Elisabeth va decidir convertir un palauet abandonat a Elna al Rosselló (prop dels camps de

polítics sobretot jueus, i per això es va decidir falsejar la identitat de gran part d'ells amb la finalitat de burlar aquestes lleis. Van ser molt hostigats per la Gestapo, arribant a ser detinguda en una ocasió. Van salvar aproximadament 400 nens espanyols i catalans, i 200 jueus procedents d'Europa.

La historiadora Assumpta Montellà va recuperar la història a Els nens d'Elna (2005), on compara la seva acció amb la d'Oskar Schindler. Per aquest motiu el 2006 la Generalitat de Catalunya li va concedir la Creu de Sant Jordi.

Extret de la Viquipèdia

nom, cognoms.....
.....
direcció.....
.....
tel·ls.....//.....
email.....

- vols rebre informació dels nostres actes?
- vols rebre el butlletí informatiu regularment?
- vols militar amb nosaltres?

cjc@joventutcomunista.org

Av. Portal de l'Àngel, 42 2n | 08002 Barcelona

93.318.45.50 / 93.318.42.82